Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7. Den 1ste Januar 1897. 46de Aargang.

Tale af Præsident Joseph F. Smith,

holdt i Ogden den 18. Oktober 1896.

Jeg ønsker, at Herrens Aand maa hvile paa os i den resterende Del af dette Møde, ligesom den har gjort i den svundne Del, og at den ikke alene maa vejlede mig i, hvad jeg skal tale, men ogsaa fremstille Sandheden klar og tydelig for Eder. Den Salme: „Jeg ved, at min Forløser lever", som Koret afsang ved Mødets Aabning, gjorde et mærkværdigt Indtryk paa mig, og jeg vil forsøge at benytte den som Tekst for mine Bemærkninger, skjøndt jeg maaske ikke vil dele og inddele dem efter de ortodokse Regler. Det er af højeste Vigtighed for Enhver, som er kommet til Skjelsaar og Ansvarlighed for Herren, at løse denne Opgave til sin egen Tilfredshed. Der er skrevet: „Dersom Nogen vil gjøre hans (Faderens) Vilje, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv". Vort Livs Beskaffenhed og de Omstændigheder, hvori vi ere stillede, gjør det magtpaaliggende for os at kjende Lærdommen, thi uden Kundskab ere vi lig Bølgen paa Søen, der omdrives af Vinden, og vi ville ikke kjende, at vor Forløser lever.

Jeg vil henvise til Jesu Dage, til den Tid, da han og Disciplene vare i Jerusalem, og forsøge at bringe til Eders Erindring nogle af den Tids Tildragelser, som gjøre Indtryk paa Menneskenes Hjerter i vore Dage. Vi ere Alle bekjendte med Jesu Liv, som det berettes i det ny Testamente, hans Fødsel af Jomfru Marie, hvorledes han voksede til Mands Modenhed blandt sine Brødre, hvilke mærkværdige Ting han udførte allerede i sin Ungdom formedelst sin Salvelse og høje Mission, hvorledes han underviste de Lovkyndige og Lærerne i Templet og Synagogerne og beskjæmmede dem, som søgte at gjøre et Menneske til en Synder for et Ords Skyld. Vi have Alle læst om den Kraft, som han udviste ved de Syges Helbredelse, ved at aabne de Blindes Øjne, de Døves Øren, ved at rense de Spedalske og helbrede de Lamme. Vi ere bekjendte med hans Lærdomme, og jeg synes altid, at der ikke behøves

andre Vidnesbyrd for Jesu Guddommelighed end hans Lærdom, at Menneskene skulle elske deres Fjender og gjengjælde Ondt med Godt. Indtil hans Tid var Læren: „Øje for Øje og Tand for Tand". Dette var Tidens Filosofi; men Jesus lærte det stik Modsatte. Han advarede sine Disciple mod at gjengjælde Ondt med Ondt og formanede dem til at gjengjælde Ondt med Godt. „Dersom Nogen giver Dig et Slag paa Dit højre Kindben, vend ham det andet ogsaa til". Dette var en ny Lære for Verden; den stemmer ikke med det faldne Menneskes naturlige Tilbøjeligheder og er derfor ikke af menneskelig Oprindelse. Menneskene kunde ikke lære eller efterleve saadanne Principer uden Inspiration og Kraft fra det Høje.

„Salige ere de Fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres.

Salige ere de, som sørge, thi de skulle husvales.

Salige ere de Sagtmodige; thi de skulle arve Jorden.

Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed; thi de skulle mættes".

Læs hans Bjergprædiken og spørg da Eder selv, om det ikke er bedre og mere ophøjet, end hvad Menneskene nogensinde have forkyndt. Det bestyrker min Tro paa, at Jesus var ikke blot et Menneske, men at „i ham boede Guddommens Fylde legemlig". Disse ere det evige Livs Lærdomme, og dersom Menneskene efterleve dem, skulle de aldrig dø; dersom de følge dem, skal deres Vandring være behagelig; dersom de vedblive i dem, skulle de kjende Sandheden, og den vil gjøre dem fri. Vi komme dernæst til hans Lidelseshistorie. En af dem, som han havde udvalgt til at være Apostel og Vidne, blev en Forræder og overleverede ham i hans Fjenders Hænder. Disse kom med Sværd og Stokke for at tage en fredelig Mand, en Mand, som forbød Voldsgjerning, som aldrig havde løftet sin Haand eller Røst imod det Gode, ja ikke engang imod noget Menneske — kun imod deres onde Handlinger —; dog kom de for at gribe ham som en Overtræder og for at lade ham gjennemgaa et Skin af Forhør for at faa Lejlighed til at dømme ham til Døden. Ved en vis Lejlighed, da han forkyndte dem disse retfærdige Principer og bevidnede, at han var Guds Søn, toge de Stene op for at stene ham, men han sagde til dem: „Mange gode Gjerninger viste jeg Eder fra min Fader — for hvilken af disse stene I mig?" Han havde ikke gjort dem noget Ondt; alle hans Gjerninger vare gode, og dog søgte de at slaa ham ihjel. Da Peter i sin Ubetænksomhed drog sit Sværd og huggede det ene Øre af Ypperstepræstens Tjener, irettesatte Jesus ham og sagde: „Stik Dit Sværd paa sit Sted; thi alle de, som tage Sværd, skulle omkomme ved Sværd". Da han i Forhøret blev bespottet, slaaet, kronet med Torne og falskelig beskyldt, bebrejdede han dem ikke, men led taalmodig det, som Gud tillod de Ugudelige at bringe over ham. Han blev bragt i Omstændigheder, hvorved hans Lærdomme bleve prøvede; men han beviste sin Oprigtighed med, hvad han forkyndte. Selv i hans Lidelser paa Korset udbrød han: „Fader! forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre". Jeg spørger: Er dette Sandhed? Dersom det er sandt, da siger jeg, at intet Menneske under saadanne Omstændigheder kunde ytre saadanne Ord; dertil fordres den Kjærlighed, Barmhjertighed, Medlidenhed og Overbærelse, som Gud besidder. Jeg bevidner for Eder, at et Væsen, som kunde bede Gud at tilgive dem, der havde tildelt det en saa ufor-

skyldt Mishandling, er ikke mindre end Gud selv. Dersom der ikke fandtes andre Beviser for Jesu Guddommelighed, var dette tilstrækkeligt; det beviser for mig, at han var Verdens Forløser. Han lærte og beviste i sit Levnet de Principer, som vilde forløse Verden, de eneste Principer, som nogensinde ere meddelte med den Egenskab. Ingen andre Lærdomme under Solen end de, han forkyndte, ere istand til at frelse Menneskene. Han lærte Mennesket at afholde sig fra Synd og lærte paa samme Tid, at vi skulde tilgive den mest nedværdigede Synder. Dersom vi kunde efterleve blot et af disse Principer, hvor meget bedre vilde det da ikke være for os? Hvor meget bedre og ædlere vilde vi ikke blive, dersom vi kunde efterkomme hans Formaning: „Vær snart vel villig mod Din Modstander, medens Du er med ham paa Vejen"; eller Paulus' Formaning: „Solen gaar ikke ned over Eders Fortørnelse"? Hvor meget bedre vilde vi ikke blive i Himlens og i retskafne Menneskers Øjne? Naar vi tillade Vrede mod Andre at nage vort Bryst og Dag efter Dag nære Fjendskab mod vor Broder, hvor nødvendige ere da ikke saadanne Principer? Dersom disse Principer bleve efterlevede, vilde det bevirke en Reformation i hele Verden og gjøre den Tusinde Gange bedre, en den er. Der vilde ingen Bitterhed eller Strid findes i Menneskens Børns Hjerter; men i Stedet for vilde de besidde Overbærenhed, Barmhjertighed og Eftergivenhed. Mord og Had, og hvad der leder til de mangfoldige Onder blandt Menneskene, vilde ophøre, dersom blot det ene Princip, som Jesus praktiserede, blev efterlevet; men vi staa langt tilbage i dette. Jesus blev korsfæstet; hans Venner toge Legemet ned fra Korset, vadskede og svøbte det i rent Linned og henlagde det i en ny Grav, hvor Ingen tilforn havde ligget. Jesus havde forud forklaret sine Disciple, at Menneskens Søn skulde lide Døden. Han sagde i tydelige Ord: „Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til, at jeg skal tage det igjen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt at sætte det til og har Magt at tage det igjen". Han kom for at opfylde de profetiske Udsagn. Ligesom Alle dø i Adam, saa skulle ogsaa Alle levendegjøres i Kristus", og ligesom Synden kom ind i Verden ved et Menneske, saaledes blev der ogsaa ved Ens Forsoning tilvejebragt Retfærdighed og Menneskenes Frelse fra Synd. Alle Jesu Lærdomme vare gode, og jeg udfordrer den ganske Verden til at bevise en eneste Fejl ved nogen af dem. Dersom Synden kom ind i Verden ved et Menneskes Fald og Faldets Følger uforskyldt kom over alle Mennesker, er det da ikke rimeligt og retfærdigt, at de skulde blive frigjorte fra disse Følger ved et Menneskes Handlinger? Denne Plan blev lagt i Begyndelsen, og den er retfærdig. Jesus hengav sit Liv som en Forsoning for at fuldføre dette. Han blev bragt tildøde af ugudelige Mænd formedelst falske Beskyldninger, af Mænd, som lukkede deres Øren og Hjerte mod de ædle Principer, som han forkyndte. Skriften beretter, at efter hans Begravelse kom paa den første Dag i Ugen Marie Magdalene til Graven og saa, at Stenen for Indgangen var rullet bort, og at Legemet var borte. Hun kiggede ind i Graven og saa to Engle i hvide Klæder, „een ved Hovedet og een ved Fødderne, hvor Jesu Legeme havde ligget, og de sagde til hende: Kvinde! hvi græder Du? Hun svarede: fordi de have taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de

have lagt ham. Og da hun det havde sagt, vendte hun sig tilbage og saa Jesus staa der, men hun vidste ikke, at det var ham. Jesus siger til hende: Kvinde! hvi græder Du? hvem leder Du efter? Hun mente, det var Urtegaardsmanden, og sagde til ham: Herre! dersom Du har baaret ham bort, da sig mig, hvor Du har lagt ham, saa vil jeg tage ham. Jesus sagde til hende: Maria! Da vendte hun sig og siger til ham: Rabbuni! hvilket betyder Mester. Jesus sagde til hende: rør ikke ved mig, thi jeg er ikke endnu opfaren til min Fader; men gaa til mine Brødre og sig til dem: jeg farer op til min Fader og Eders Fader, til min Gud og Eders Gud".

Marie gik derpaa og fortalte Disciplene, at hun havde set Herren, og han viste sig senere for dem.

Lader os overveje dette lidt nøjere. Her er den historiske Kjendsgjerning berettet, at Marie gik til Graven og saa først to Engle og senere den opstandne Frelser. Englenes Vidnesbyrd til hende, at Jesus var opstanden, blev bekræftet af Jesus selv. Hendes Ord ere som Vidnesbyrd nedarvede til os. Kan Nogen betvivle eller modsige dem? Hvad Ret have de dertil? Have de modtaget Aabenbaring, som siger, at dette Vidnesbyrd ikke er sandt? Senere kom Jesus til to af Disciplene paa Vejen og fulgtes med dem til Emaus; men deres Øjne holdtes til, saa de ikke kjendte ham. Jesus spurgte dem, hvorfor de saa bedrøvede ud, og de svarede: „Er Du alene fremmed i Jerusalem og ved ikke de Ting, som ere skete i den i disse Dage?" Omsider bleve deres Øjne opladte, og de kjendte ham. Derefter viste han sig for sine Disciple. En af disse havde hørt, at Jesus var opstaaet fra de Døde, men sagde, at han vilde ikke tro det, før han saa Naglegabet i hans Hænder og stak sin Finger i Naglegabet og sin Haand i hans Side. Thomas var lig Mange i vore Dage. Otte Dage senere aabenbaredes Jesus atter for sine Disciple, og Thomas var iblandt dem. Jesus sagde da til ham:

„Ræk Din Finger hid, og se mine Hænder, ræk Din Haand hid, og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troende; og Thomas svarede og sagde til ham: min Herre og min Gud! Jesus siger til ham: efterdi Du har set mig, Thomas, har Du troet; salige ere de, som ikke have set og dog tro".

Jesus underviste og velsignede sine Disciple, gav dem Befalinger og stadfæstede for dem paa en upaatvivlelig Maade, at han var Guds Søn, nu oprejst fra de Døde til Udødelighed og evigt Liv. De saa ikke med deres naturlige Øjne. Vi se Meget med det naturlige Øje og høre Meget med det naturlige Øre, hvori vi ere udsatte for at blive skuffede. Vore naturlige Sanser ere udsatte for at blive bedragne. Jeg forsikrer Eder, at to Personer, som forlade denne Forsamling, ville ikke give den samme Forklaring over, hvad der er sagt her i Eftermiddag. Hver har sin egen Opfattelse og vil fremsætte den efter sine egne Ideer og Begreber; men lad mig forsikre Eder, at naar Gud aabenbarer Noget til Menneskenes Børn, gjør han det ved den Helligaand, ikke ved det naturlige Øje eller Øre. Han taler til Mennesket uden Hensyn til Legemet; han taler til Aanden. Dersom Gud taler til Eder og bevidner Sandheden for Eder ved den Helligaand, da vil ikke to Personer give forskjellige Forklaringer over det samme Emne eller om, hvad Gud har meddelt dem; de ville kjende, ligesom Gud kjender. Det vil ikke blive Noget, som

de alene tro, eller som er meddelt ved de naturlige Sanser, og som er udsat for Tvivl; men det vil blive det, som Gud taler til Hjertet, til den levende Sjæl, til det udødelige Væsen, hvilket er evigt og uforkrænkeligt ligesom Gud selv. Paa denne Maade aabnede Jesus efter sin Opstandelse det aandelige Øje og den højere Sans hos sine Disciple, hvorved de bleve forvissede om, at Herren var Kristus. De bleve overbeviste om, at han var opstanden fra de Døde, og at han var den levende Guds Søn; Gud aabenbarede dette for dem, og de kunde derfor sige: ligesom Poeten siger:

„Jeg ved, at min Forløser lever,
O, hvilken Trøst den Kundskab giver".

(Fortsættes.)

Klassisk Religion.

3. **Evangeliet i Teori og Praksis.**

Sand Teologi, eller Kristi Evangelium, lærer, at Gud er et personligt Væsen, og at Mennesket blev skabt i hans Billede, at Jesus er et personligt Væsen og Faderens udtrykte Billede, og at Menneskene ere Guds Børn. Den lærer, at Menneskene havde en Tilværelse, før de kom her paa Jorden og modtoge kjødelige Legemer (Jer. 1, 5.), at deres Aander levede tilforn rene og syndefri i Guds Boliger. Den lærer, at i den fjærne Fortid blev der holdt et Raad i Himlen, og at et Forslag der blev fremlagt for Herren angaaende Maaden, hvorpaa hans Børn skulde frelses, naar de kom og bebyggede denne Jord. Lucifer, Morgenrødens Søn, tilbød, at han vilde frelse Alle uden Hensyn til Individernes fri Vilje, blot han maatte modtage Æren derfor. Kristus, som blev udvalgt fra Begyndelsen, ønskede derimod, at Guds Vilje maatte ske, var villig til at give Faderen Æren og ønskede, at Alle skulde have deres fri Vilje, saa at de kunde vælge for sig selv. Lucifers Forslag blev forkastet; thi det var imod Guds Plan nogensinde at tvinge sine Børn imod deres Vilje. Kristus blev antaget som Forløseren, hvorpaa Lucifer gjorde Opstand, og der blev Strid i Himlen, som Johannes beretter i Aab. 12, 7. Lucifer drog en Trediedel af Himlens Hærskarer med sig, og de bleve nedstyrtede. (Aab. 12, 9.) Hverken Lucifer eller hans Tilhængere blev det tilladt at modtage jordiske Legemer; dette var Straffen, som blev udtalt over dem.

Evangeliet lærer os, at dette Liv er lig en Skole, hvortil Guds Børn blive sendte for at modtage Undervisning og høste Erfaring. Livets store Skole er ligesom de menneskelige Skoler mærkværdigt vel forsynet med saadanne Apparater og saadan Disciplinering, som er nødvendig for den tilsigtede Uddannelse. I den moralske Skole skulle de have Lejlighed til at udøve deres fri Vilje, til at skjelne mellem Ret og Uret, til at udvise deres Tilbøjelighed til det Onde eller Gode og til at vælge det Ene eller det Andet efter eget Ønske.

Ligesom Ungdommen glæder sig i Forventning om at gaa til en højere Skole for at modtage en Undervisning, der vil berede dem for et bedre Liv, saaledes frydede ogsaa Aanderne sig, da de hørte, at de vilde faa Lejlighed til at modtage Tabernakler og bo i en Verden, hvor de kunde samle den nødvendige Erfaring for at berede sig til fremtidigt Gavn. Det Spørgsmaal, som Herren stillede til Job, lader for-

mode, at dette var Tilfældet. Hvor var Du, da jeg grundfæstede Jorden? ... da Morgenstjerner sang tilhobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde?" (Job 38, 4. 7.)

Evangeliet lærer os, at Menneskene, Guds Sønner og Døtre, ere bestemte til at blive lig deres himmelske Fader, ligesom Børn blive lig deres jordiske Forældre. Kristus har givet os Eksemplet og vist os Vejen, der leder til den ophøjede Stilling. Dette fremgaar af Skriften; thi den erklærer, at Kristus og Faderen ere Et, ikke Et i Legeme, men Et i Sind og Handling, lige i Magt og Intelligens og Begge fuldkomne. Skriften siger ligeledes, at Jesus „lærte Lydighed af det, han led", og at han gjennemgik en dødelig Tilstand, ligesom Mennesket gjør. Han formanede sine Disciple til ligeledes at stræbe efter Fuldkommenhed og sagde: „Værer derfor fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlene er fuldkommen".

Evangeliet lærer, at der var alle Grader af Intelligens i vor forrige Tilværelse, og at nogle Aander vare kløgtigere og ædlere end andre; deres forskjellige Intelligens her i Livet beviser dette. Nogle Racer besidde Evner til større Oplysning og hæve sig i Kulturen over andre, og blandt disse findes igjen Individer med Evner til en højere Kultur end deres Samtidige. Den dødelige Tilværelse er lig en klassificeret Skole, hvori Undervisningen afpasses efter Elevernes Evner, og de bedst udviklede foreholdes det højeste Mønster. Mænd ere blevne oprejste i forskjellige Nationer for at lære dem saadanne Sandheder, som de kunde forstaa og vare villige til at annamme, og saaledes hæve dem til et højere Standpunkt og berede dem for højere Love. Solon var for Athenienserne, Buddha for Hinduerne og Konfucius for Kineserne, hvad Moses var for Israelitterne. Moses var dog ikke alene en Lovgiver for Folket, men han besad ogsaa Guds Præstedømme eller Myndighed til at handle i Herrens Navn. Dette kan ikke siges om de ovennævnte Lovgivere; de vare ikke begavede med saadan Autoritet, men bleve blot inspirerede til at lære dem, som de levede iblandt, saadan Sandhed og saadanne Principer, der passede til deres Fatteevne, og som skulde hæve dem fra deres fornedrede Tilstand.

Men det fuldkomne Mønster blev givet Menneskene i Jesu Liv og Lærdomme. Ikke alene vare hans Lærdomme Religionens og Moralens fuldkomne Principer, men deres Udbredelse blev ledsaget af det hellige Præstedømmes eller den guddommelige Myndigheds Overdragelse til Mænd, som annammede Lærdommene.

Evangeliet lærer os, at Menneskene kun ville blive straffede for deres egne Synder, at Kristi Forsoning frigjør os fra Følgerne af Adams Overtrædelse, og at alle Mennesker kunne opnaa Frelse formedelst hans Forsoning ved at vise Lydighed mod Evangeliets Love. Det lærer ogsaa, at de, som ikke have Lejlighed til at høre Evangeliet i dette Liv, ville faa Lejlighed til at høre det herefter, at Saliggjørelsens Plan er saa udstrakt og omfattende, at den vil frelse alle Mennesker, alle Nationer og Racer, naar de kun vise Lydighed til dets Fordringer.

Dette Liv er sammenlignet med en Skole; det næste kan ogsaa sammenlignes med en Skole. De, som annamme Evangeliet i dette Liv, ville være Lærere i det tilkommende. De ville ligesom Lærerne i et Seminarium forøge deres egen Kundskab og Erfaring ved at undervise Andre. Peter henviser til Kristi Indstiftelse af Salig-

gjørelsens Arbejde for de Døde i følgende Ord: „Thi Kristus led engang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, da Guds Langmodighed ventede dem i Noahs Dage". (1 Pet. 18—20.)

Evangeliet lærer, at alle Mennesker skulle opstaa fra de Døde i Herrens bestemte Tid. Det lærer, at hvad Kundskab Menneskene erholde i dette Liv, vil forfremme dem i det tilkommende, at de ikke kunne blive frelste i Uvidenhed, at de ville blive belønnede efter deres Gjerninger, og at der gives forskjellige Grader af Herlighed i de evige Verdener; en lignes ved Solens, en anden ved Maanens og andre ved Stjernernes Glans, og ligesom den ene Stjerne er forskjellig fra den anden i Klarhed, saaledes vil ogsaa den ene Person adskille sig fra den anden i Herlighed i Opstandelsen (Cor. 15), og at de, som ikke ville annamme Evangeliet, eller som annamme og senere forkaste det, ville blive straffede efter deres Brøde. Det lærer, at Menneskene, som adlyde det, kunne vedblive at skride fremad, indtil de naa den højeste Ophøjelse, som kan opnaas af udødelige Væsener i Guds Nærværelse.

(Millennial Star.) Edwin F. Parry.

Forhistorisk Landskab.

Et interessant Blad i Naturens gamle Bog er kommet for Dagen ved Opdagelsen af en forhistorisk Skov i en Kulegn i Niederlausitz, Preussen.

Det er vel bekjendt, at længe før Vegetationen indtog sin nuværende Stilling, var Jorden dækket med andre Plantearter. Det antages, at de store Kullag ere dannede i forhistoriske Tider ved den sagte Forbrænding af disse uhyre Skove i Jordens Dybder. I ovennævnte Kulegn har man fundet en stor Skov, i hvilken Træerne ere vel bevarede og ikke forkullede. De ere meget store, og det antages, at de hver Vinter have tabt baade Blade og Grene.

Det er naturligvis umuligt at tilskrive disse Kæmpetræer nogen bestemt Tidsalder i Jordens tidligere Dannelseshistorie; de have sandsynligvis floreret i en tyk, varm Atmosfære, som engang omgav vor Klode; men siden disse uhyre Stammer bare Grene og Blade, maa Tidsaldre være henrundne, mod hvilke vore historiske Epoker kun ere Øjeblikke. Denne Opdagelse har stor Interesse for Geologerne. Den synes at frembringe et nyt Bevis for den almindelige Mening, nemlig at de samme fysiske Kræfter, som nu virke i Naturen, have virket fra Begyndelsen, og at de have frembragt de Forskjelligheder, der vise sig som geologiske Perioder.

Tankesprog. Jordelivet er kun en Forgaard til Himlen; Døden er Porten, hvorigjennem vi skulle vandre.

— Ethvert Paradis har sit Kundskabens Træ.

— En Sjæl uden Begejstring er som en Bue med slap Streng.

Den 1. Januar 1897.

Nytaar.

Naar dette Nummer af „Stjernen" naar vore Læsere, vil Aaret 1896 tælles blandt de forbigangne. En anden lille Del af Tidens Strøm vil have blandet sig med Evighedens Hav, og vi staa et Skridt nærmere Udfoldelsen af de store Begivenheder, som Herren har sagt skal finde Sted i denne Slægt, hvori vi leve.

En Ting, for hvilket det svundne Aar med Glæde mindes af de Sidste-Dages Hellige, er Utahs Indlemmelse som en Stat i de forenede Staters Union — et Privilegium, som vi i mange Aar forgjæves havde anholdt Regjeringen om, og som ved Herrens vise Styrelse nu er bleven os skjænket. Vi anse dette som et mægtigt Skridt fremad i Guds Riges Udvikling paa Jorden; det muliggjør Opfyldelsen af andre af vore Forhaabninger med Hensyn til Fremtiden. Paa Grund af Pengemangel og andre Aarsager har Forretningsvæsenet blandt Folket i Utah været mere eller mindre trykket; men Landet har afgivet sin Grøde og Træerne paa Marken deres Frugt, og almindelig Sundhed, Lykke og Velsignelse har været Folkets Lod.

I Adspredelsen har Herren ogsaa rigelig velsignet sine Tjeneres Bestræbelser i det forløbne Aar. I alle vore fremmede Missioner har, saa vidt os er bekjendt, Evangeliet nydt god Fremgang, og Sandhedens Lys er bleven tændt i mange Hundredes Hjerter.

Antallet af vore Ældste, som ere udsendte fra Zion for at forkynde Evangeliet, har vist næppe nogensinde været saa stort, som det er for nærværende. Her i den skandinaviske Mission virke for Tiden ikke mindre end 109 af vore Brødre. Vi føle os vel tilfredse og taknemmelige mod vor himmelske Fader, som efter vor Plantning og Vanding har givet Vækst til Sæden, saaet i Menneskenes Hjerter og ved sin Aand ledet Mange til Sandhedens Erkjendelse.

Det bedrøver os, at enkelte af vore Brødre have maattet forlade deres Missionsvirksomhed og gaa hjem paa Grund af Sygdom og legemlige Svagheder; men i saadanne Tilfælde ere vi forvissede om, at Herren har antaget deres Arbejde, og deres gode Hensigter og Vilje vil gjælde for den ufuldendte Gjerning.

Det har ogsaa været vor sørgelige Pligt at notere vor elskelige Broder Anders Bjørkmans Død, der fandt Sted den 19. August s. A., som „Stjernen" tidligere har meddelt. Hans Aand har forenet sig med de Helliges store Mangfoldighed hinsides Sløret, medens hans Støv vil hvile i hans Fædrenejord, indtil Jorden og Havet skulle afgive deres Døde.

Vi vende nu vort Blik fra det Forbigangne og hilse alle vore Læsere et glædeligt Nytaar; maa det for Alle være rigt paa saadanne Goder og Velsignelser, som ere til vort sande Vel, og maa den Sandheds Aand, som Faderen har udsendt for at trøste og oplyse sine Børn, være os Alle rigeligt tildelt, da ville alle Savn og Sorger, som muligvis maatte møde os, blive lettede, og vi ville være istand til at sejre over alle Fristelser og overvinde Kjødet og Verden.

Hvad det nye Aar gjemmer i sit Skjød, er os naturligvis ubekjendt, men at det vil blive et Aar rigt paa store Begivenheder, derom kunne vi næppe tvivle; thi Herrens Ord er udgangen og vil ikke vende tomt tilbage.

Lader os hellige vort Liv og vor Virken til hans Gjerning og arbejde trofast, hver i det Kald, hvortil han har kaldet os, og bruge ret det Pund, som er os anbetroet.

Tillad os ved denne Lejlighed at sige til Brødrene, som arbejde i Missionen: Lader os iføre os Sandhedens fulde Rustning, paa det at vi maa være istand til at kæmpe, som det sømmer sig gode Stridsmænd for Guds Sag, erindrende, at Menneskeslægtens Frelse for en stor Del er afhængig af vore Bestræbelser, og lader os værne om dem, som Herren har givet os af Verden, at de maa vokse i Tro og gode Gjerninger, at ikke Sandhedens Fjende skal rive dem bort fra os og føre dem til Fordærvelse.

Endnu en Gang ønske vi alle vore Læsere: Et glædeligt Nytaar!

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Anton P. Peterson blev den 15. Oktober 1896 løst fra at arbejde i Stockholms Konference og beskikket til at arbejde paa Missionskontoret som Skriver for »Nordstjärnan«.

Ældste James F. Iverson løses fra at arbejde i Aarhus Konference og beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

De Dødes Opstandelse.

(Fortsat fra Side 75.)

Her have vi altsaa Nøglen til den rette Forstaaelse af Guds Handlemaade med sine Børn, idet han har indsat dem her i Livet under saa højst forskjellige Forhold og Omstændigheder. Ved deres første Indtrædelse i denne Verden befinde de sig saaledes stillede, at deres Skjæbne, hvad dette Liv angaar, i visse Tilfælde ikke kan forandres. De smaa Børn, fødte blandt de sorte og vilde Barbarer i det Indre af Afrika, kunne ikke undgaa den Indflydelse, som deres Omgivelser paaføre dem, og ere derfor ikke selv mere Skyld i deres ulykkelige Tilværelse, end de hvide Børn, som fødes af kristne og civiliserede Forældre, kunne gjøre Krav paa Fortjeneste, fordi deres Forældre ikke vare sorte Kanibaler eller rødhudede Indianere, dersom der ingen Aarsag kunde tænkes til disse ulige Omstændigheder, før de indtraadte i dette Liv. Ved en vis Lejlighed traf vor Frelser paa et Menneske, som var født blind, og hans Disciple spurgte ham og sagde:

„Mester! hvo har syndet? denne eller hans Forældre, at han er født blind? — Jesus svarede: hverken denne syndede, ejheller hans Forældre; men

paa det at Guds Gjerninger skulde være aabenbarede paa ham".

Det ses heraf, at Disciplene, som da i lang Tid havde nydt Undervisning af deres guddommelige Mester, vare af den Formening, at hans Forældre eller ogsaa hin blinde Mand maatte have begaaet Synd, før han blev født, og at Jesus ikke retter paa denne deres Anskuelse som noget, der var umuligt, men blot siger dem, at denne ikke var blindfødt som en Følge af sin egen Synd (før han blev født til denne Verden), ejheller hans Forældre, men at Gud havde en ganske anden Hensigt med at lade ham blive født i denne ulykkelige Tilstand. De havde lært af ham, at alle Mennesker havde været hos Gud som Aander, med Forstand og Handlefrihed, og en Del af disse Aander vare mere lydige overfor deres himmelske Faders Befalinger end Andre, og at endogsaa en Del af disse Aander gjorde Oprør og bleve udstødte af Himlen og bleve de faldne Engle eller Djævle, som nu søge og til alle Tider have søgt at modvirke Guds Tjenere i deres Gjerning for at lede Menneskene paa den rette Vej, tilbage til deres himmelske Familiekreds.

Af disse Grunde kunne vi forklare os de mange forskjellige Folke-Racer, der nu findes paa Jorden, som i deres fysiske og aandelige Naturtilstand udvise Følgerne af deres Opførsel, før de komme her, og paa en Maade kunne siges at fremvise ligesaa mange forskjellige Grader af Herlighed eller Lyksalighed, hvad dette Liv angaar. De Aander, som syndede i den Grad, at de slet ikke bleve tilstedte at faa et jordisk Legeme og en anden Prøvestand som den, vi nu nyder, ere de dybest faldne af Alle, og der er skrevet, at Himlens Hærskarer græd over Lucifers og hans Engles Fald. At de mest fornedrede menneskelige Væsner maa have syndet der eller i det mindste forsømt deres Pligter i høj Grad, er en absolut naturlig Følgeslutning i Betragtning af den Straf, der ramte de oprørske Aander. Nogle antage, at den nuværende sorte Race af Menneskene have faaet deres mørke Hud og andre ejendommelige Særkjender saa vel som deres oprindelige barbariske Herkomst i Afrika og senere Slaveliv i Amerika, fordi de holdt sig neutrale, med andre Ord, de toge ikke virksom Del i den Kamp, som foregik i Himlen, da „Michael og hans Engle stred mod Dragen, og Dragen stred og hans Engle". (Aab. 12, 7.) Herren satte et Tegn eller Særkjende paa Kain, efter at denne havde myrdet sin Broder Abel, „for at Ingen, som fandt ham, skulde ihjelslaa ham". (1 Mose Bog 4, 15.) Kain vidste godt, at han som Morder var skyldig til Døden, men Herren havde Brug for ham som Stamfader for den Klasse Aander, der havde vist sig uværdige til de Privilegier i det jordiske Liv, som deres mere trofaste Brødre skulde faa, og derfor mærkede han Kain med den mørke Hudfarve og fastsatte endog en syvfold Dødsdom over den, der vilde hævne Abels Mord ved at ihjelslaa Kain.

Det antages almindeligt, at Noahs Søn Kams Hustru var af Kains Afkom, og at hun saaledes bevarede Kains Slægt for Efterverdenen og derved forplantede den mørke Race af Menneskene ned til vor Tidsalder. I Forbindelse hermed bør man lægge Mærke til en Begivenhed, som forefaldt ikke længe efter, at Noah og hans Familie havde forladt Arken, og til denne Begivenheds Følger.

„Men Noah begyndte at blive en Avlsmand, og plantede en Vingaard, og han drak Vin og blev drukken, og blottede sig midt i sit Telt".

Der Kam, Kanaans Fader, saa sin Faders Blussel, forkyndte han begge sine Brødre det udenfor. Da tog Sem og Japhet et Klæde og lagde det begge paa deres Skuldre, og gik baglænds og skjulte deres Faders Blussel; og deres Ansigter vare bortvendte, at de ikke saa deres Faders Blussel.

Og Noah vaagnede op af sin Vin, og fik at vide, hvad hans yngste Søn havde gjort ham. Da sagde han: Forbandet være Kanaan, han skal være Trælles Træl for sine Brødre! Og han sagde: Lovet være Sems Gud, og Kanaan skal være deres Træl! Gud udbrede Japhet, og han skal bo i Sems Pauluner, og Kanaan skal være deres Træl!" (1 Mos. 9, 20—27.)

Her finde vi Forbandelsen, udtalt over Kains Afkom (den mørke Race), bekræftet af Patriarken Noah, som endog forøgede den med at bestemme, at den skulde være Trælles Trælle under sine Brødre. At de mange Millioner af Kains og Kanaans Efterkommere ikke her i Livet havde forbrudt sig mod Guds Love, naar de bleve fødte af mørke Forældre og opvoksede enten som vilde Barbarer eller som Slaver under deres hvide Medbrødre, er indlysende for ethvert tænkende Menneske, og Aarsagen til denne Straf maa derfor søges andensteds og kan kun findes ved at erkjende Muligheden af, at de syndede, før de bleve fødte til denne Verden.

Der kunde hentes mange flere Beviser fra den hellige Skrift og fremføres andre stærke analogiske Grunde for, at Menneskeslægtens saa højst forskjellige Livsbetingelser i denne Prøvestand, fra Vuggen til Graven, ere en Følge af vor Opførsel i den aandelige Tilværelse, eller før vore Aander toge Bolig i disse dødelige Legemer, men vi tro, at dette kan være nok for at bringe Læseren til at fatte, hvad vi betragte som den rigtige Opfattelse af Pauli Forklaring om de Dødes Opstandelse og deres forskjellige Grader af Herlighed.

(Fortsættes.)

Historiske og videnskabelige Beviser for Mormons Bogs guddommelige Sandhed.

Nogle af denne Bogs Modstandere paastaa, at den kan ikke taale Sammenligning med Videnskaben, hvilket er meget forkert, da Videnskaben netop er denne Bogs Ven og Forsvarer, og kun Uvidende paastaa, at der ingen Beviser er for, at Indianerne nedstamme fra Israel.

Af Mangel paa Plads skulle vi kun fremføre nogle faa af de mange Beviser, som eksistere udenfor vort Samfunds Arkiver til Fordel for denne Bogs Paastande.

Da Cortez erobrede Mexiko og ødelagde eller undertvang Indbyggerne, fandt han Landet fuldt af historiske Dokumenter, for Størstedelen billedlige. Da disse Optegnelser bleve oversatte, viste det sig, at de vare fulde af Beviser for, at de gamle Meksikanere nedstammede fra Israels Hus, men de spanske Katolikker vilde i blind Fanatisme ikke tilstaa denne Sandhed, hvorfor alle de gamle Skrifter, de kunde finde, bleve ødelagte, og grusomme og umenneskelige Straffe, saasom at blive brændt levende, bleve udførte paa de Indfødte, i hvis Besiddelse nogle af de gamle Optegnelser fandtes.

De spanske Historikere, som skrev om

Amerika, vare Romersk-Katolske og for Størstedelen Kirkelærere, men Alle tilstod en overlegen Analogi, der tydede paa en Udvandring af det israelitiske Hus til den ny Verdensdel. Men medens Alle i disse Omstændigheder saa uomstødelige Beviser for, at det nylig opdagede Folk var af israelitisk Herkomst, var der Nogle, som forklarede det paa den Maade, at Salighedens Fjende havde udkaaret dette Folk for sig selv og eftergjort Hebræernes Historie, Manerer, Skikke og Traditioner, for at gjøre det uimodtageligt for den katolske Lære, som i sin Tid vilde blive indført iblandt dem.

Andre katolske Præster derimod tro, at Apostlen St. Thomas havde besøgt Amerika og meddelt Folket Brudstykker af Evangeliet. Daaben for Eksempel var kjendt i Yukotan. Navnet, de gav den, betød at blive født paany. Den oprindelige Synd, Omvendelse, Forsoningen, en tilkommende Forløser og Legemets Opstandelse, vare ligeledes kjendte iblandt dem.

I et Værk, udgivet af C. Colton, London, 1833, om de amerikanske Indianere, siges der: „De paastaa, at deres Forfædre have været i Besiddelse af en Bog, og de fortælle tillige, at den store Aand (Gud) plejede at forudsige dem tilkommende Begivenheder, at han lod Naturen begunstige dem, at Engle talte med dem, at alle de indianske Nationer nedstammede fra en Mand, der havde tolv Sønner, at denne Mand var en navnkundig Fyrste, der havde store Besiddelser, og at Indianerne, hans Efterkommere, ogsaa en Gang skulde faa samme Herredømme og Anseelse. De tro ifølge deres Sagn, at Profetiens Aand og Kraften til at gjøre Mirakler, som deres Forfædre besad, atter skal gjengives dem, og at de atter skulle komme i Besiddelse af den Bog, som de saa længe have savnet".

Det fremgaar tydeligt af forskjellige Værker, at Mose Lov var kjendt og overholdt af dem. Lig Jøderne ofrede Indianerne Førstegrøden og det Førstefødte af deres Flok; de have ogsaa Syndofring og Fredsofring, de have Maanedernes og Løvsalernes Højtid samt Paaskehøjtiden, hvor Nogle gaa saa vidt, at de endog stryge Blodet paa Dørstolperne. De inddele de fire Aarstider, ligesom Jøderne gjøre.

Omskjærelsen, naar Barnet er otte Dage gammelt, blev ogsaa brugt af nogle af Indianerne, hvilket bevises ved flere Skrifter. Bernal Diaz siger, at i nogle Provinser brugte de Knive af Flint ved Udførelsen af denne Ceremoni.

Indianernes Renselses-Ceremonier, Bade, Salvelse, Faste og Bøn ere ogsaa meget lig de jødiske. De nyde ikke Blod eller Fisk uden Skjæl, de spise ikke Svin og flere andre to- og firføddede Dyr.

Nogle af de indianske Stammer have ogsaa en Efterligning af Pagtens Ark, som de have ført med i Krig. De tillade aldrig, at den staar paa Jorden, men sætte den enten paa Stene eller Blokke, og det er ulovligt og vanhelligt at berøre eller aabne den. Præsterne være meget samvittighedsfuldt om deres Helligdomme, og Højpræsterne bære en hvid Plade paa Brystet, smykket med kostbare Stene, hvilket minder om den jødiske Urim og om den hvide Dusk paa Højpræstens Pande.

Mange af de amerikanske Stammer tillade ikke Ægteskab udenfor deres egen Stamme eller Slægtlinie. Det er ogsaa en Lov iblandt dem, at naar en Mand dør, skal hans Broder eller nærmeste Slægtning gifte Enken. Deres

Giftermaal, Skilsmisse og Straf for Hor ere ogsaa efter Mose Lov.

Mr. Adair siger i Historien om de amerikanske Indianere, udkommen i London 1775, at der er intet Folk, som kan overholde Mose Lov mere nøjagtigt end Indianerne; de tilgive al Synd ved den aarlige Forsoning med Undtagelse af Mord, der maa straffes med Døden. De ere mere ivrige efter at hævne Blod end noget andet Folk paa Jorden.

Ifølge den mosaiske Lov var Folk med flydende Saar eller Blodgang urene. Indianerne overholde paa det Bestemteste den samme Lov. Israeliterne bleve urene for 7 Dage ved at berøre et Lig, og det var Højpræsterne forbudt at komme nær en Død. Det Samme er Tilfældet hos Indianerne.

E. W. Wendel, en anden Skribent, siger, der kan ikke være nogen velgrundet Indvending mod, at Nephiternes Optegnelser ere skrevne paa Guldplader; thi Guldpladen, der var omkring Arons Hoved, og paa hvilken var skreven: „Helliget til Herren", beviser, at de kjendte Kunsten at indgravere paa Guld. Ydermere siger Biskop Watson i sin Samlings 3die Bind, at Hebræerne gik saa vidt, at de skrev deres hellige Optegnelser paa Guld. Heller ikke er den moderne Bogform ved Heftningen noget Argument imod dens Ælde; thi Watson siger, at disse Bøger, som bleve indgraverede paa Tavler af Træ, Bly, Messing eller Elfenben, bleve i den ene Side sammenheftede med Ringe, gjennem hvilke var en Stav til at bære dem.

De Uvidende paastaa ligeledes, at der ikke er nogen Sammenligning mellem de hebraiske og ægyptiske Sprog og Nephiternes Sprog, og at det forbedrede Ægyptiske aldrig har eksisteret. Vi svare: „Den, som dømmer, før han undersøger, er ikke vis".

Vi finde i Mormons Bog (1 Neph. 1, 2): Jeg gjør en Beskrivelse i min Faders (Lehis) Sprog, hvilket bestaar af Jødernes Lærdomme og Ægypternes Sprog. Altsaa i dette Sprog blev Optegnelserne begyndt, og omtrent et Tusinde Aar senere siger Moroni: „Og se, vi have skrevet denne Optegnelse i Overensstemmelse med vor Kundskab om de Skrifttegn, som iblandt os kaldes de forbedrede ægyptiske, hvilke ere nedarvede til os og forandrede efter vor Talemaade. Mormon, 9, 32. 33., sidste Vers, siger, at de ogsaa talte Hebraisk, og at de havde forandret dette Sprog. Altsaa skrev Nephiterne baade Ægyptisk og Hebraisk og havde forandret begge Sprog — det Samme, som de Danske have gjort med deres Sprog i det sidste Tusinde Aar.

Som en Stadfæstelse af dette henledes Opmærksomheden paa den Kjendsgjerning, at de gamle Skrifter og Optegnelser, der ere opbevarede paa forskjellige Steder eller skjulte i Jorden til forskjellige Tider, ere skrevne med ægyptiske eller hebraiske Karakterer eller med Karakterer, som meget ligne de ægyptiske, men som de Lærde nu til Dags ikke ere istand til at læse. At den ægyptiske Skrift har været forandret fra Tid til anden, fremgaar deraf, at af de mange fundne Optegnelser ligne kun faa hverandre. Det maa erindres, at Nephiterne og Meksikanerne, ligesom Hebræerne, skrev fra højre til venstre i Stedet for fra venstre til højre, som vi gjøre. Profeten Joseph Smith fortæller, at Pladerne, fra hvilke Mormons Bog blev oversat, vare indgraverede paa den Maade.

I Edingburgh Evening Journal for 16. Oktober 1848, læses Følgende: „Vi ville her lægge Mærke til, at hvem

der betragter de nøjagtige Tegninger over Centralamerika i Stephens Bog, vil se, at de ere bedækkede med ægyptiske Hieroglyfer og hamyarabiske Bogstaver ligesom de, der nylig bleve opdagede i Sydarabien, og man vil straks opdage, at Figurerne og Trækkene ere lig de ældste asiatiske Nationers".

Iblandt de mest vilde og uciviliserede Stammer kan endnu findes adskillige hebraiske Ord. Hr. C. Colton siger, at Ordet „Jehovah" kan tydelig høres, ligesom de ogsaa have det hebraiske Elohim i sin fulde Form; og i deres hellige Sange høres ofte Hallelujah lige saa fuldkomment som i et kristent Sangkor.

Med Hensyn til, at Folket ikke forstod sig paa Sejlads i den Tid, de byggede Babels Taarn, ville vi kun nævne, hvad Josephus siger i sit 5te Kapitel: „Efter at Gud havde blandet deres Tungemaal, gik de i Kolonier i alle Retninger, hvorsomhelst Gud ledte dem, og toge Landet i Besiddelse, baade Indlandet og Søkysten, og der var Nogle, som gik over Havet i Skibe og bebyggede Øerne".

I den Omstændighed, at Mormons Bog omtaler Elefanter, mene Nogle at se et Bevis imod dens egne Paastande, fordi denne ligesom Hesten var uddød, da Europæerne fandt Amerika; men om disse ikke fandt Elefanten, saa fandt de dog dens døde Ben. I et fransk Værk, udgivet af Louis Figuier, læse vi, at der i Aaret 1705 ved Byen Albany, N. Y., blev fundet forskjellige Knokler af Dyr, tilhørende Elefant-Familien. I 1739 fandt en fransk Officer, ved Navn Langueil, i Urskoven ved Ohiofloden flere forskjellige Knokler, der havde tilhørt hidtil ukjendte Dyr. Han tog nogle af disse mærkværdige Knokler med sig og sendte dem ved sin Hjemkomst til Daubenton og Buffon. Det var en Laarknokkel, Enden af en Stødtand og tre Kindtænder. Daubenton erklærede efter en grundig Undersøgelse, at disse sidste havde tilhørt en Flodhest, medens derimod Stødtanden og det kæmpestore Laarben efter hans Mening hidrørte fra en Elefant.

Til Slutning ville vi sige, at det var lige saa let for Gud at ernære Lehi og hans lille Koloni i otte Aar paa ubeboede Steder og tilsidst føre dem over Havet i Skibe, som det var for den samme Gud at lade Israels Skarer tørskoede gaa over det røde Hav, medens Ægypternes Hær, som prøvede at gaa den samme Vej, druknede; ligesaa let som at lede og underholde de mange Tusinder i Ørkenen i fyrretyve Aar og lade Jerikos Fæstning falde ved Trompeternes Lyd; ligesaa let som at lade Sol og Maane staa stille for at begunstige Israeliterne og lade en Ravn bringe Føde til en Profet.

Andrew A. Biørn.

Vore Ældster skulde i deres Bemærkninger holde sig til Evangeliets Principer og ikke sige noget vanærende om andre Trossamfund. Det er ikke engang nødvendigt at nævne andre Sekters Navne; med mindre noget Godt siges om dem, er det bedre ikke at nævne dem, hverken offentlig eller privat. Det er ikke passende for Sidste-Dages Hellige at tale haanligt om andre Religioner, og den Vane vil forringe Indflydelsen for det Gode.

Tanker over Begivenhederne i Aaret 1896.

Venner! nu for sidste Gang
Mødes vi før Aarets Ende.
Godt og Skjønt og Nød og Trang
Vekslede med grum Elende.
Her i Zion kan vi ej
Nok fuldtakke Gud, vor Fader;
Han paa Livets trange Vej
Aldrig sine Børn forlader;
Hvis vi tjene ham og lytte
Til hans Bud, vil han beskytte.

Alt, hvad nævnes kan af Ondt,
Har vi hørt og set beskrevet,
Krig og Mord al Verden rundt,
Styg Ugud'lighed bedrevet;
I hvad Retning man det ta'er,
Overtænke syndig Færden
Baade skjult og aabenbar,
Som der sker omkring i Verden;
Derpaa tydelig vi kjende,
At den modnes til sin Ende.

Ild og Vand, hvert Element
Rased rundt omkring paa Jorden,
Cykloner har i Landet sendt
Død og Frygt og vild Uorden.
Alt som Tiden skrider frem,
Se vi Herrens store Naade
Ved til Bjergekamres Hjem
Os at lede til vor Baade,
Mens de haarde Straffedomme
De Gjenstridige bekomme.

Theone Mikkelsen.

Blandinger.

Skibsulykke. Den nordtyske Lloyddamper „Salier" forliste den 11. December i en voldsom Storm paa den spanske Kyst; 279 Personer omkom.

Uranus' Rotation. Astronomen Brenner beretter, at en lang Række Undersøgelser har godtgjort, at Planeten Uranus fuldfører en Akseomdrejning i 8¼ Time; den skal altsaa være endnu hurtigere i Vendingen end Jupiter, der bruger 10 Timer til at dreje sit Kæmpelegeme en Omgang rundt.

Dødsfald.

Oline Petersen, f. Olausen, født i Romerige, Næs Præstegjæld, Norge, den 11. Marts 1815, annammede Evangeliet i August 1863, blev Moder til 8 Børn og døde i Santaquin, Utah, den 9. November 1896 i Haabet om en herlig Opstandelse.

Niels Thomsen, født i Milbakken, Lendum Sogn, Hjørring Amt, Danmark, i 1822, annammede Evangeliet i 1856, emigrerede til Utah 1870 og døde i Marysville, Idaho, den 9. Oktober 1896 som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Jens Jensen Salling, født i Als Odde, Aalborg Amt, Danmark, den 22. August 1822, emigrerede til Utah i April 1881 og døde i Levan, Utah, den 9. November 1896.

Jens Larsen, Sætre, født i Ejdsvold, Norge, den 15. December 1820, annammede Evangeliet i Ulsager, Norge, emigrerede til Utah i 1883 og døde i Ephraim, Utah, den 26. Oktober 1896 som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Christine Holm, født i Hillerslev, Thisted Amt, Danmark, den 24. Maj 1824, døde i Salt Lake City, Utah, den 31. Oktober 1896.
(„Thisted Amts Avis" bedes optage.)

Ankomst og Beskikkelser.

Følgende Missionærer fra Zion ankom den 27. December:

Lars J. Halling jun. fra Grover, Wyoming, Eskel M. Eskelson fra Mink Creek, Idaho, og Henry M. Pearson fra Sandy, Utah.

Ældsterne Lars J. Halling jun. og Eskel Eskelson beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældste Henry M. Pearson beskikkes til at arbejde i Göteborgs Konference. Ældste Pearson ankom fra Chikago-Missionen, hvor han har arbejdet i de 6 forløbne Maaneder.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Til Konference-Præsidenterne.

Ved Opgjørelsen af den statistiske Rapport maa det erindres, at i Kolonnerne med Overskrift: „Total, Præstedømme og Medlemmer" og „Total" maa ikke indbefattes Missionærerne fra Zion, eftersom disse blive talte i deres respektive Wards hjemme.

Der maa ligeledes skjelnes mellem Bøger og Skrifter. Ved de førstnævnte forstaa vi indbundne Værker, ved de sidstnævnte mindre Afhandlinger i Omslag.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **C. N. Lund,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1897.